

ten og Bankerne, blev Bankerne altid enige, selv om de ellers kunde være nok saa uenige. Det gamle Ord, at man skal marchere adskilt og slaas samlet, gælder i høj Grad for Bankerne lige overfor Staten. De marchere ganske sikkert adskilte i det daglige, men naar det kom ind paa de Interesser, de her alle have haft, have de samlede leveret Bataille mod Staten.

Saaledes var altsaa Bankkomiteen. Den havde jo meget store Interesser at varetage. Den skulde i Virkeligheden bringe Ro og Orden til Veje i det københavnske Pengevæsen. Dette erlykkedes, kan man vel nok sige, ikke alene ved Komiteens Bestræbelser, men fordi der overhovedet efter saa store og stærke Storme atter kommer en vis Stilstand til Stede. Da dette Ministerium kom til Magten — hvis jeg tør udtrykke mig saaledes —, var Stillingen jo den, at der var vedtaget et Forslag her i Tinget om Udvidelse af Bankgarantien, som i Fjor var blevet forelagt af Finansminister Brun. Den 30. April vedtog Folketinget ved tredje Behandling Bankgarantiudvidelsen, og samtidig begrænsede man det Tab, Staten kunde lide ved Bankgarantien, til 8 Mill. Kr. Men dette Forslag førtes ikke videre, det kom ikke til Landstinget. Samlingen sluttede meget kort efter — muligvis ansaa man det ikke for rigtigt i den ekstraordinære Samling at bringe andre Spørgsmaal paa Bane end dem, som vedrørte Militærlovene. Forslaget blev i alt Fald liggende, og heller ikke senere hen, ved Begyndelsen af denne Rigsdagssamling, hvor jo et andet Ministerium, Ministeriet Holstein, sad, har man paa ny foreslaaet Bankgarantiudvidelsesloven. Da det nuværende Ministerium traadte til, var Stillingen altsaa den, at der intet var vedtaget om det, og Rigsdagen og Ministeriet skulde saa tage Stilling dertil. Ministeriets Stilling var nu den, at man i og for sig ikke anerkendte, at man, fordi Finansminister Lassen i sin Tid havde udvidet Garantien paa egen Haand, ganske vist under Forbehold af Lovgivningsmagtens Samtykke, var forpligtet til at fremlægge et Lovforslag, der udvidede Bankgarantien. Det er tidligere blevet omtalt her i Tinget, og jeg ser ingen Grund til igen at komme ind paa en Debat, Undersøgelse eller Udvikling af, hvorledes Ministeriets Stilling var. Men paa den anden Side forelaa der ganske sikkert dette for Ministeriet, at en Gang var dette Forslag blevet vedtaget her i Folketinget, og da havde man fra alle Par-

tiere, undtagen det radikale Venstres, Side været med til at vedtage Forslaget, som blev vedtaget her med 70 Stemmer mod 12. Da der nu skulde optages en Forhandling med Bankerne for at se at komme til en Afslutning af hele denne Tilstand, havde Ministeriet altsaa den Styrke, at det kunde sige: Vi udvide ikke Bankgarantien, undtagen man fra Bankernes Side gør visse Indrømmelser. Men paa den anden Side var Stillingen jo ikke saa overordentlig stærk, fordi Bankmændene vidste, at Folketinget en Gang havde stemt for Bankgarantiens Udvidelse, og at der altsaa i Virkeligheden her i Folketinget var Stemning for at vedtage den. Jeg tror ganske vist ikke, hvis det kunde være kommet til en Proces, hvis man kunde tænke sig en Proces herom mellem Bankerne og Staten, at denne Proces nogen Sinde kunde være vunden af Bankerne; jeg tror ikke, det var muligt med nogen som helst Dom i og for sig at forpligte et Ministerium til under en daglig Mulkt at forelægge et Lovforslag og endnu mindre at forpligte Rigsdagen til under en daglig Mulkt at vedtage et forelagt Lovforslag. Saa for saa vidt var der altsaa Mulighed for at afvente en saadan Proces. Men naar man samtidig ønskede at se at bringe disse Sager i Orden og bringe en grundig Ændring i disse Forhold, var Staten noget svag i sin Stilling; for Bankerne vidste vel, at det var magtpaaliggende for Ministeriet at faa Sagen afgjort.

Af de Forhandlinger, som nu ere førte, er altsaa det Lovforslag, som jeg skal have den Ære i Dag at forelægge for det høje Ting, et Resultat. Lovforslaget indeholder først den af Folketinget tidligere vedtagne Udvidelse af Bankgarantien. Statens og Bankernes fælles Garanti udvides til at omfatte de jydsk Banker og Laanekassen i København, altsaa til at omfatte Nibe og Fredericia Banker, og desuden den Fordring, som Løgstør Bank har paa Nibe Bank i det Omfang, som behøves for at gøre Løgstør Bank solvent. Der er endvidere indsat i Lovforslaget i Modsætning til, hvad der er vedtaget her i Folketinget i Fjor, den Bestemmelse, at Løgstør Bank skal være solvent den 31. December 1909; det er jo indlysende, at længere end til den Tid kan Bankgarantien ikke paa nogen Maade udstrækkes. Dernæst bestemmes, hvad der jo er af afgørende Betydning, at Bankkomiteen ophæves den 1. April 1910, og samtidig opsiges saa ogsaa Statens Garanti overfor de garanterede Institutter med 1 Aars Varsel til 1. April 1911. Det